

Promítání fotek 2.

9. 2006

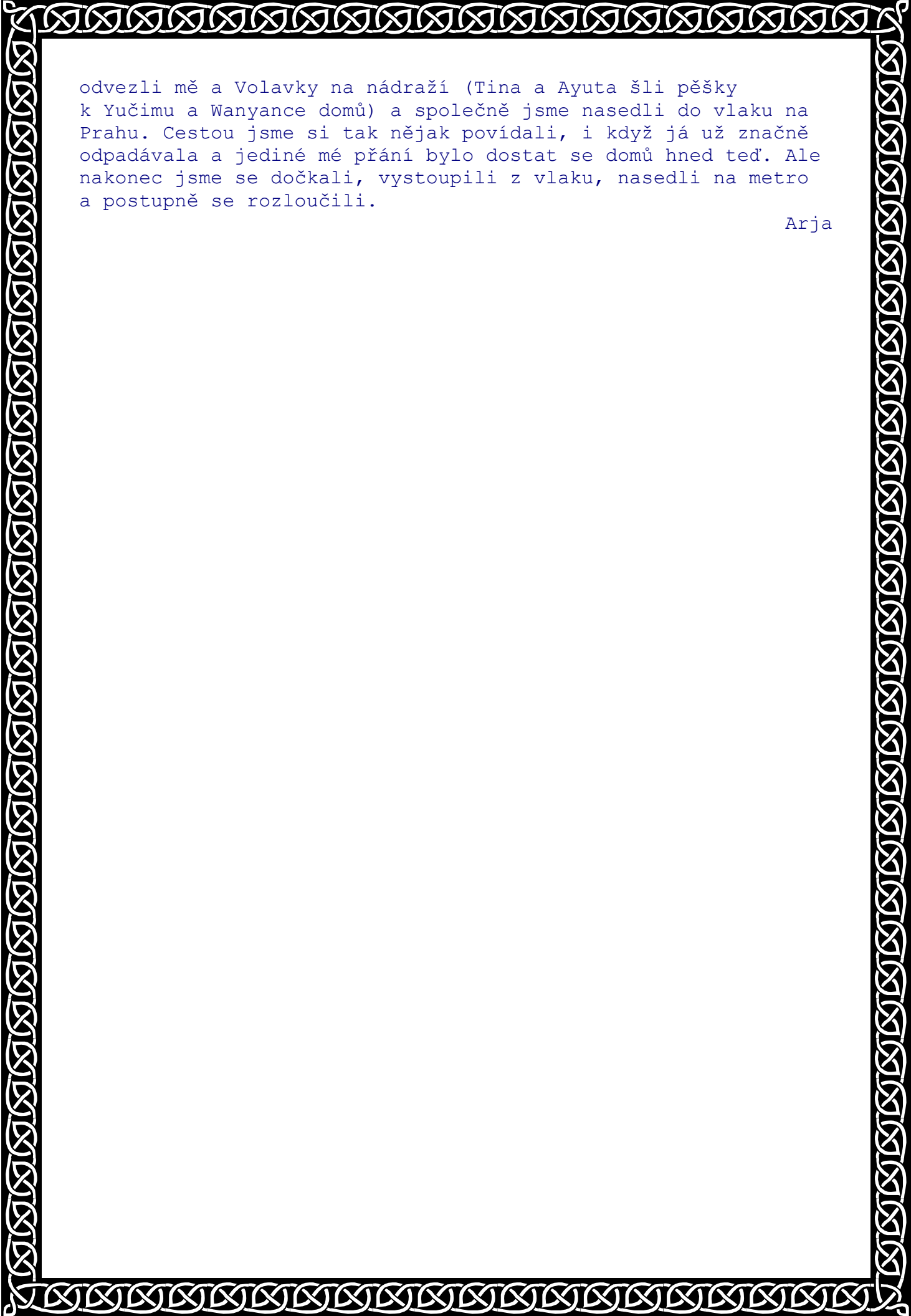
Přiběhlo nám září a s ním čas zavzpomínat na tábor. Pro některé si spíše tábor přiblížit. A tak bylo na sobotu naplánované promítání fotek z tábora. Pro některé odvážné jedince byl sraz kolem desáté dopoledne a vydali se na brusle. Přežili všichni, ale Wanyanka prý chytala zajíce (utekl.)

Pro nás smrtelníky a sportovně neaktivní jedince byl sraz ve tři v Kolíně a dle možností buď před klubovnou nebo na nádraží. Takže na nádraží. Já jsem přijela něco před třetí, tak mě Wanyanka vyzvedla a hned nás Yuči naložil do auta. V něm už byla Ayuta a Sporty (nekmenová návštěva) a hromadně jsme odjeli do klubovny. Během cesty se ozvali Volavky, že se právě sešli na nádraží. (Poněkud nejeli hromadně.) Tak nás Yuči vyhodil před klubovnou a jel zpátky na nádraží. Wanyanka zalezla do klubovny a nechala nás napospas osudu a příjemnému odpolední.

Přišla Tina, přijeli Volavky (Wanahčawin, Lesnička, Stáňa a Pepa) s Yučim a mohli jsme se pomalu přemístit do klubovny. Dostalo se mi cti, že jsem ji mohla slavnostně otevřít a přestřihnou mašličku. (No jo, když jsem náčelnici zabavila nůžky...) Klubovna byla otevřená a tak jsme se naskládali dovnitř a pohodlně se usadili. Po chvíli začalo promítání foteček. Během první várky fotek dorazila další návštěva, tentokrát Kotlík, Sluneční záře, Korál a Lachtan. Cestu našli kupodivu snadno, i když si zapomněli mapu (ať žije moderní technika.)

Po fotkách našich, následovali fotky od Kotlíka, protože hned zase drandili někam jinam, fotky Wanachčawin, které se nepodařili rozjet a fotky Sportyho. Ty teda nebyly z tábora, ale z výletu na divoký Balkán. Po tomto promítání nás Sporty opustil a následoval pokus fotek Wanachčawin a Lesničky číslo dva. Tentokrát byl pokus úspěšný. Během promítání mi poněkud nečekaně volala maminka a já musela vyběhnout ven před klubovnu a tvářit se, že jsem v Praze a koukám na televizi. No nebylo to zrovna jednoduché, ale podařilo se. Měla jsem totiž zákaz vycházek. Bůůů.

Po prohlídce všech fotek možných i nemožných následovala večere ze zásob různých, vodní dýmka a povídání o všem možným i nemožným. Hodina se naklonila a byl čas odchodu. Minimálně já musela být do desíti doma a poněvadž mi zdraví momentálně moc nesloužilo, začalo mi být decentně šoufl. Yuči s Wanyankou

odvezli mě a Volavky na nádraží (Tina a Ayuta šli pěšky k Yučimu a Wanyance domů) a společně jsme nasedli do vlaku na Prahu. Cestou jsme si tak nějak povídali, i když já už značně odpadávala a jediné mé přání bylo dostat se domů hned teď. Ale nakonec jsme se dočkali, vystoupili z vlaku, nasedli na metro a postupně se rozloučili.

Arja